

ordnet, skulde Aldersrenteloven gennemføres. Ogsaa her har vi i de to Aar, som er gaaet, haft Lejlighed til at se, hvorledes Ord og Handling svarer til hinanden. Gamle Folk var naive nok til at tro, at Venstre, det Parti, der, som Venstres Ordfører i Dag raabte op om, havde saa kolossal Interesse for de sociale Spørgsmaal, vilde løse denne Sag paa den Maade, som min ærede Partifælle, Hr. Stauning, i sin Tid forelagde den. Venstre har imidlertid i Dag den Opfattelse, at en gammel 65-aarig Kone paa Landet, der ikke har noget som helst at leve af, men udelukkende skal leve af en Aldersrente, med Dyrtdistillæg og alt, kan klare sig med 360 Kr. om Aaret uden Adgang til at faa Hjælp andetsteds fra. Det er et Tal, der understreger, hvorledes Venstre interesserer sig for de gamle.

Endelig kommer jeg til det sidste Punkt, Spørgsmaalet om Kræfternes frie Spil. Det var ogsaa en af Venstres Opgaver at løse de snærende Baand og faa Kræfterne givet frit Raaderum, frit Albuerum. Da vi forleden forhandlede om Bankkatastrofen, erklærede den højtærede Finansminister, at det nok skulde vise sig, naar vi kom ind paa en Undersøgelse, at der under den radikale Regering blev indført maaske mere end under det nuværende Styre, i hvert Fald var der indført meget betydeligt. Den højtærede Minister havde ikke haft nødig at sige „maaske“. Allerede i Efteraaret 1919 beskæftigede vi os med Spørgsmaalet, og fra socialdemokratisk Side, særlig fra min Partifælles, det ærede Medlem Hr. Hauges, blev der i høj Grad peget paa den Fare, der laa i den uindskrænkede Indførsel fra Udlandet, og der blev truffet Foranstaltninger til at faa en fornuftig Regulering indført; dette blev imidlertid standset, da den nuværende Regering traadte til. Naar den højtærede Finansminister er saa bange for den Udvikling, vil jeg gøre opmærksom paa, at det var han ikke i 1919. I den Finanslovtale, hvoraf jeg før citerede et lille Brudstykke, udtalte Ministeren som Venstres Finanslovsordfører: „Danmark har ved Beliggenhed og særlige Forhold særdeles gode Udsigter i den store Kamp om Verdensmarkedet, som skal komme, men der er Træk, som er urovækkende her saavel som andre Steder, og paa enkelte Omraader kan man maaske sige ganske særlig her“. Altsaa, der er urovarslenende Tegn med Hensyn til Kampen om Verdensmarkedet. Ministeren erklærer senere, at det var Forholdene i Rusland, han

sigtede til, men Danmark har ved sin Beliggenhed og særlige Forhold særdeles gode Udsigter i den store Kamp om Verdensmarkedet. Det kan i hvert Fald ikke kaldes en Advarsel mod at søge at udnytte disse Chancer. I Dag siger Ministeren, at det, der skete i 1919, er noget, den tidligere Regering har Ansvaret for. Det er den gamle Historie om Manden, der ikke var bange for at tage Ansvaret, men aldrig tog Ansvarets Følger. En af Følgerne af Kræfternes frie Spil, en af Følgerne af den store Vareindførsel, der fandt Sted, var den Bankkatastrofe, hvorom vi forleden holdt Møde, og paa hvis Enkeltheder jeg ikke skal komme ind. Men der er i Dag nævnt noget om Manden, der tog sit fulde Ansvar, Manden, der viste sig som den, der stod paa Pladsen og tog Ansvarets Følger, den Mand, hvorom man flokker sig i Tillid og Enighed fra Venstres og fra Ministeriets Side. Nu er der Grund til at se lidt paa, hvordan Ansvaret da blev taget, og hvordan Landet laa netop i de Dage, Rigsdagen holdt Møder, for det var jo ret skarpe Ord, den højtærede Minister henvendte til Rigsdagen. Han sagde, da han stod her paa denne Plads: „Jeg vover den Paa-stand, at vore strenge Kritikere, hver og een, som sidder i denne Sal, hver enkelt, hvis han havde gennemlevet denne Nat“ — den 8. Juli — „og følt sit Ansvar, som jeg ikke tvivler paa, enhver i dette Ting vilde have følt, vilde have handlet, som vi har handlet.“ Og nogle Linier længer nede staar der saa: „Derfor er det ganske naturligt, at der i Ministeriet er afvigende Meninger om Rigtigheden af, hvad der skete, og at der er dem af mine Kolleger, som mener, at det var urigtigt, og at man hellere skulde være gaaet en anden Vej.“ Ministeren tegnede et fuldkomment Billede af, hvordan Landet laa den 8. Juli; alle kunde se, at saadan var Stillingen. Ministeren siger: Nuvel, hvis I har Følelsen af jert Ansvar, alle I i denne Sal, vilde I have handlet som jeg den 8. Juli; men det kan ikke undre, at der er nogle af mine Kolleger, der ikke vilde! De maa altsaa have manglet Ansvarsfølelse; det er den eneste Forklaring. Naar enhver, der har Ansvarsfølelse, vilde have handlet som Ministeren gjorde den 8. Juli, men der dog var nogle af hans Kolleger, der ikke vilde være med, saa maa det være, fordi de ikke har følt det Ansvar. Ja, Ministeren kan ryste paa Hovedet; i Dag da Freden er tilvejebragt, erkender jeg, at det kan være generende